

EDINOST

„EDINOST“
Izaja po trikrat na teden v šestih iz-
danjih ob **sobotah, četrtekih**
in **sobotah**. Zjutranje izdanje iz-
haja ob 6. uri zjutraj, večerno pa ob 7.
uri večer. — Obojno izdanje stane:
za teden... 1.—, izven Avstrije f. 1.50
za tri mesece... 3.— „ „ „ 4.50
za pol leta... 6.— „ „ „ 9.—
za vse leto... 12.— „ „ „ 18.—
Naročnine je plačevati naprej na naročbo
brez priložene naročnine se uprava se
ozira.
Posamične številke se dobivajo v pro-
dajalnicah tobaka v Trstu po 3 nč.
izven Trsta po 4 nč.

Oglasi se račune po tarifu v petiti; za
naslove z debelimi črkami se plačuje
prostor, kolikor obsega navadnih vrstic.
Poslana, osmrtnice in javne zahvale, do-
mači oglasi itd. se računajo po pogodbi.

Vsi dopisi naj se pošiljajo uredništvu
ulica Caserma št. 13. Vse pismo mora
biti frankovano, ker nefrankovana se ne
sprejemajo. Rokopisi se ne vračajo.

Naročnino, reklamacije in oglase spre-
jema **upravištvu** ulica Molino pic-
colo št. 3. II. nadst. Naročnino in oglase
je plačevati loco Trst. Odprte reklama-
cije so proste poštnine.

Glasilo slovenskega političnega društva za Primorsko.

„V edinosti je moč“.

Častitim našim gg. naročnikom!

6. t. m. ustavimo brezpogojno list
vsem onim, ki so v zastanku z na-
ročnino. Vzdrževanje našega lista mogoče je le,
ako častiti gg. naročniki točno izplačujejo naročnino.
II. četrtletje je že poteklo a zdato število g.
naročnikov ni vzlic večkratnej prošnji storilo svoje
dolžnosti. Priložili smo vsem onim, ki so na za-
stanku, listke, iz katerih je razviden zastanek z
uljudno prošnjo, da nam zastano naročnino dopolnijo
do 5. tega meseca.

Upravištvu „Edinosti“.

Slavnost „Ljubljane“ v Ljubljani.

(Izv. poročilo.)

To je bila zopet enkrat slavnost slovenskega
bratoljubja, zares narodna slavnost. To je bila
jedna tistih slavnosti, kakršne smo prirejali Slo-
venci v letih 60. in 70.: ki so vzbujale slovenska
srca in na katerih smo videli plamen vzvišenega, ide-
alnega rodoljubja. Spomin na one srečne dni, ko
smo v bratski slogi prirejali take slavnosti, utis-
njen je neizbrisno v naše glave in naša srca. In
kolikor je v nas slovenskega patriotizma, v kolik-
or je v nas politične zrelosti: vse to je po veli-
kem delu plod narodnih slavnosti na vseh koncih in
krajih domovine slovenske.

Dandanes so postale redkeje take slavnosti.
Take, pravimo, kajti slavnostim, ki jih prirejamo
dan danes Slovenci, nedostaje tiste ljubkosti, tiste
pristrčnosti, rekli bi: izvirnosti čustvovanja, in —
bodi le izrečena usodna beseda! — idealizma, ki
nam je nekdanj ogreval naše duše. Stasoma smo po-
stali Slovenci — hladnejši! Zato so tudi vsi naši
sestanki — bodisi po veseljih dvoranah, ali pa
zborovalnih sobanah — bolj konvencionalno hladni.
Vidi se, da se je dotaknil tudi nas dih sodob-
nega materialističnega naziranja. Ne prihaja nam
tu na misel, da bi hoteli zasledovati za vzrokih
temu ohlajenju slovenskih src; konstatovati smo
hotel le resnico.

PODLISTEK

Fromont mlajši & Risler starši.

183

ROMAN.

— Francoski spisal Alphonse Daudet, preložil Al. B. —

Že dvanajst... tako dolgo sem spal!

Z lahnim dušnim nemir, zajedno pa s čut-
stvom olajšanja je dejal sam pri sebi, da je brez
njega minila drama, s katero je prenehalo plače-
vanje. Kaj so počeli drugi? Zakaj ga niso poklicali?

Ustal je, odgrnil zagrinjala ter zagledal Ri-
slerja in Planusa, ki sta se pogovarjala na vrtu;
ona dva, ki sta se tako dolgo izogibala drug dru-
gega. Kaj se je neki zgodilo? Ko je bil gotov in
je hotel iti doli, je našel Klara pri svojih vratih.

„Ti ne smeš ven“, je rekla.

„Zakaj ne?“

„Prosim te, ostani tu — vse ti razložim.“

„A kaj se je zgodilo?... Ali je bil kdo od
banke tu?“

„Da, nekdo je bil tu... trate so plačane.“

„Plačane?“

„Da, Risler je preskrbel denar. Njegova žena
je morala imeti krasen nakit — sava demantna
opravnica je prodana za dvajset tisoč frankov;
prodal je tudi letovišče v Asnièresu z vso opremo,
in ker so sodnijske formalnosti precej časa trajale,
sta Planus in njegova sestra založila svoto.“

In vendar: kako bi trebali tudi še dandanes
takih res narodnih, oživljajočih in vnemajočih slav-
nosti! Istotako kakor nekdanj, ali pa morda še
bolj! So li morda današnja politične razmere mi-
lejše za nas, nego so bile nekdanj? Ali je sedanje
položnje našega naroda ugodnejše, nego je bilo
pred 20 leti? Je-li sodba o nas in naših strem-
ljenjih v viših krogih sedaj dobrohotnejša, nego je
bila takrat, ko smo bili še „nepraktični idealisti“. Komur
je vid bister, da lahko opazuje, komur je dovolj
kriterija, da more soditi, ta ne more biti v
zadregi z odgovorom. Pesimisti trde, da smo na
slabšem; morda je to pretirano črnogledstvo, ali
to jedno je gotovo, da na boljsem nismo: ni ozi-
rom na čustvovanje drugih narodnosti nasproti
nam, ni ozirom na naše razmerje do starega
avstrijskega zistema. Blizu tam smo, kjer smo bili.
Kakor pred dvajsetimi leti, tako nam so še danes
jedino orožje, od katerega se nam je nadejati vspe-
hov v prizadevanju za naš narodni obstanek: naš
časopis, živa beseda na naših shodih in mila slo-
venska pesem na naših — narodnih slav-
nostih.

Zato smo se razveselili do srca, ko smo iz-
vedeli, da se v Ljubljani, v središču našem, pri-
pravlja velika narodna slavnost; zato smo odločili
brez pomisleka, da bodi tržaško slovenstvo častno
zastopano na tej slavnosti! Mi nismo povpraševali,
kdo prireja slavnost; nam je bilo dovolj, da smo
se mogli nadejati — narodne slavnosti.

Osem dni pred slavnostjo „Ljubljane“ niti še
nismo vedeli, da-li dobimo poseben vlak, ali ne? !
Tako rekoč v zadnji hip se je rešilo tudi to vpra-
šanje po naši volji. A zadoščalo je par notic v
tem listu, da se nas je zbralo okolo 400 sloven-
skih src — poleg onih, ki so se odpeljali z dru-
gimi vlaki — ki smo hoteli pohiteti tja v belo
Ljubljano v goste — na narodno slavnost. Hiteli
smo radostno tja v tvoje naročje, o zlata prestol-
nica naša, saj smo vedeli, da bode naš pogostitelj
— narod slovenski!! Ne na slavnost ka-

Bila je obrnjena v stran, ko je to rekla; on
pa je povsili glavo, da ni srečal njenega po-
gleda.

„Risler je pošten človek“, je nadaljevala; „ko
je čul, odkod je prihajala gizdavost njegove žene...“
„Kaj“, je vskliknil Georges preplašen, „en ve?“
„Vse!“ je odgovorila Klara s pridrževanim
glasom.

Nesrečnik je obledel.

„In... ti?“ je zajecjal.

„Jaz? jaz sem videla vse... prej nego Risler
— včeraj — se-li spominjaš — ko sem se vrnila
iz Savignya, sem ti rekla, da sem tam čula grozne
reči in bi rada dala deset let svojega življenja,
ko bi se ne bila peljala.“

„Klara!“

Vročje nežno ganotje se ga je polastilo; pri-
bližal se je svoji ženi, a njen obraz je bil tako
mrzel, poln žalostne odločnosti, vse njeno bitje je
s tako neizprosno hladnostjo kazalo njen obup, da
se ni upal, kakor je hrepenel, pritisniti jo na srce,
in je le tiho prosil: „Odpusti... odpusti!“

„Gotovo se ti dozdevam zelo mirna, zelo
zbrana“, je rekla pogumna žena; „a vse svoje
solze sem izjokala že včeraj. Ti si bržkone mislil,
da teko zaradi naših denarnih izgub... motil si se.
Ako je človek mlad in krepak, kakor sva midva,
taka malodušnost ni dovoljena; utrjena sva proti

terega posamičnega društva, ampak na n a r o d n o
slavnost smo odšli tržaški Slovenci: na pro-
slavo slovenskega bratoljubja.

A hrepenenje naše je segalo dalje. Čustvo-
vanje in hrepenenje naše se je raztezalo preko
ožjega slovenskega okvirja.... saj so se priprav-
ljali v Ljubljani za vsprejem — sinov brat-
skih nam narodov hrvatskega in če-
škega. Združeni Slovenci so se pripravljali, da
sežejo v roko bratom po krvi in plemenu. Slavnosti
slovenskega bratoljubja se je imela oviti gloriola
vzajemnosti med narodom hrvatskim, če-
škim in slovenskim, a nad to zvezo bratov
dvignil je svojo blagoslovljajočo roko sin naroda
poljskega!

Divneje inavguracije ni bilo možno želeli
ljubljski slavnosti. Ko sta se po dospevku hr-
vatskih gostov v soboto zvečer na ljubljanskem
kolodvoru objela hrvatski in slovenski govornik,
doživeli so navzoči ganljiv, pretresujoč prizor. V
drugem vlaku slučajno vozeči se škof k r a k o v-
ski je bil toli ginjen, videči te lepe pojave sle-
vanskega pobratimstva, videči, kako se tiščita v
objemu moža v imenu dveh sokrvnih ple-
men, da je na glas izustil besede: *Benedicat vos
deus, ego vos benedico — vester frater sum.*
(Blagoslovi vas Bog, jaz vas blagoslovim, vaš
brat sem!) Komu ne bi porosilo oko, ob zvokih
te divne simfonije bratoljubja slovenskega!

(Pride še.)

DOPISI.

S Pomjanskine, dne 30. junija. (Prav
po istrski*). [Izv. dop.] Da hoče italijanska go-
spoda koperska na vsaki način dobiti v svoje roke
občino Pomjan, o tem smo prepričani. Prav po
znanem receptu: „osar tutto“ že dolgo sili in dela
na to, da bi spravila na krmilo popolaoma slo-
venske občine najstrastnejšega svojega pripadnika
na Pomjanskini, upravitelja c. kr. pošte v Pomjanu,

bedi in se jej moreva ustavlja. A jokala sem za-
radi najine uničene sreče in tvoje nespameti, ki ti
je vzela jedino, pravo prijateljico...“

Lepa je bila, tako govoreča, lepša nego Si-
donija kedaj poprej, kajti čisti sijaj, ki jo je obli-
val, je prihajal iz brezoblačnih nebesnih visočin,
dočim so se neskladne poteze one druge za drzo-
vite, pikantno dražest na videz imele zahvaljevati
mrkli luči malega gledališča. Prejšnjo hladno ne-
premičnost v Klarinem obrazu so sedaj oživljali in
oduhovljali dvomi, bolesti in vse muke strasti, in
kakor zlata šibica še le tedaj dobi svojo pravo
vrednost, ako se jej utisne novni pečat, tako je
tudi temu lepemu ženskemu obrazu utisnilo trplje-
nje neizbrisen pečat, ki je dovrševal njega lepoto.

Georges jo je gledal z občudovanjem. Vse,
kar je ležalo med njima, mu jo je delalo živejšo,
bolj žensko, obožavanja vrednejšo. Kes, obup in
sram so mu s to novo ljubeznijo prodirali v srce,
in hotel je poklekni.

„Ne, ne, ustani!“ je rekla Klara. „Ko bi ti
vedel, česa me spominjaš... Kak lažnjiv, sovražtva
poln obraz sem to noč videla pred svojimi nogami!“

„Jaz... jaz ne lažem!“ je vskliknil Georges
trepetaje. „Klara, rotim te v imenu najinega o-
troka...“

(Pride še.)

Ant. Bartolicha. Ko je bil že meseca svečana razpuščen občinski odbor, tedaj je deželni odbor na vso moč silil in pritiskal, da bi bil imenovan obč. upraviteljem Ant. Bartolich, ki v svoji strasti pozna le svoje pristase. Takrat je deželni odbor pogorel, kajti imenovan je bil obč. upraviteljem c. kr. okr. tajnik g. Mlekuš, ki je občino vodil seveda le začasno, vendar nepristransko, pravično na vse strani. A kedor hoče biti povsede koperski gospódi, mora biti krivičen, poznati sme le njihove zakone, ne pa avstrijskih; ti poslednji so po njih misli le za Slovane. Ko je g. Mlekuš zopet odšel na svoje mesto — c. kr. okrajno glavarstvo ga namreč ni moglo toliko časa pogrešati, se je italijanski gospódi že nekoliko več ustreglo; kaj ne: „langsam aber sicher“! Visoko namestništvo nam je poslalo obč. upraviteljem c. kr. upokojenega uradnika A. Herbach-a. A ta je imel dobiti, ker je jako malo „doma“ v občinskih stvareh, dva prisednika ali svetovalca. Seveda se je tedaj zopet dvignil dež. odbor in zahteval z vso silo Ant. Bartolicha vsaj za obč. prisednika. Tudi to ni šlo, in na mesto njega bil je imenovan od italijanske stranke bivši župan Gugnaz, kar je pa za nas vsejedno, ker iz njega govori le Bartolich. A stari mož obč. upravitelj je potreboval tajnika, in baje ni hotel vzeti si Ant. Bartolicha, kar je zahtevala italijanska stranka. Zato se je italijanska sodrga prav „po istrsko“ vrgla nanj z vso silo, in ga tako z ostudno denunciacijo moralčno prisilila, da si je vzel tajnikom že tolikokrat usiljevanega tanatika, vodjo italijanskih prodanih duš na Pomjansčini, Antona Bartolicha.

Predno se je to zgodilo, morala je gospóda denuncirati g. upravitelja na najostudnejši način. Toda javno izrečemo (dasi ni naš prijatelj), da je bilo to, kar se mu je podtikalo, le v glavnih potezah resnično, vse drugo pa je bila ostudna laž. Seveda „osar tutto“, tudi če je še tako ostudno. Lagali so le zato in demonstrirali, da so moža, nepoznavajočega njihovih peklenskih spletkarij, moralčno prisilili vzeti si tajnikom Antona Bartolicha. Tako je prišlo torej, da si gospod občinski upravitelj ni vzel obč. tajnikom moža, ki se ni nikoli utikal v politične stvari, češ, da je strankar, a mi vemo pozitivno, da si ga ni smel vzeti, češ, naj zadovolji vendar le italijansko gospódo in njihove podrepnice, „kupljeno meso“ na Pomjansčini. Torej „strankarja“ ni hotel — recte ni smel — imeti obč. upravitelj Herbach, med tem si je pa vzel tajnikom najtrastnejšega agitatorja italijanske stranke — pomjanskega boga — upravitelja c. kr. pošte.

Mi se drznemo vprašati, kako je vendar to, da igrajo skoraj povsodi po Istri ravno poštni upravitelji glavno agitacijsko ulogo? Morda in najbrže so preveč plačani in imajo preveč časa, med tem, ko morajo ubogi poštni ekspeditorji toli prositi za zboljšanje plače, a zastonj! Vzemite sitim in dajte lačnim! Da je poštni upravitelj v Pomjanu Ant. Bartolich poseben „exemplar“ zagriženega fanatičnega agitatorja italijanske stranke, je pač znano vsemu svetu. In takemu človeku je poverjeno obč. tajništvo! Upravitelj c. kr. pošte, zagrižen agitator italijanske stranke, tajnik slovenske občine: ti trije pojmi so si diametralno nasprotni, a vendar sme ta mož spajati v sebi te tri pojme. Odkrito povemo: s tem je dobila slovenska, vselej dinastično čuteča stranka veliko moralčno zausnico, katere ni zaslužila! Nikar ne vznemirjajte ljudstva brez potrebe, kajti kri ni voda tudi v žilah slovenskih mož in mladeničev! Sicer pa je pri nas v Istri sploh tudi nemogoče — mogoče! Mi vemo dobro, zakaj se je to zgodilo tako. Volitve so pred durmi, in po pravici in poštenim potem si gospóda tako ne upate zmagati; torej „osar tutto“, saj to ste ravnokar pokazali na Oprtaljščini. Ljudstvo je že tako razburjeno zaradi večnih volitev; zaradi vedno večjih stroškov se je začelo res nekako gibati. Čujejo se od vseh strani vznemirjajoči glasovi. In kedo bode odgovarjal za posledice kakega nemira? Seveda naši voditelji tudi ne bodo mirovali pri tako očevidni krivici, ki se godi slovenski stranki. Želite si gospodje na krmilo ono italijansko stranko, ki si je iz žuljev ubogega ljudstva nakupila kapitale, s katerimi sedaj kupuje volilce, napravila lepe hiše, a vse to je plačalo ljudstvo. Kjer pa ni bilo dosti, morale so trpeti šole v Truskah, Borštu, Marezi-gah, Pomjanu itd.

Kje je oni denar, ki je bil namenjen za šole v Truskah, Borštu in Kostabeni? Imel bi biti shranjen v hranilnici, a shranjen je v zgoraj imenovanih kapitalih! In, cenjeni čitatelji: tega denarja je preko 2000 gold. Sicer pa upamo, da številkami dokažemo ljudstvu, koliko se je potrošilo za vsako posamezno občino od šolskega denarja. — O tem v kratkem.

Politiške vesti.

V TRSTU, dne 2. julija 1897.

Čim ostreje, tem — bolje! To je deviza sedanjih nemških obstrukcionistov in tej svoji devizi hočejo ostati, za sedaj še, — zvesti. Kako dolgo pojde to naprej, tega gospodje še sami ne vedo, kajti oni se pač obračajo po vetru, kakor — klopotec na tepki. Ta obstrukcionistiški klopotec ima še dosti dober veter in se je nadejati, da bode še nekaj časa zabaval avstrijske narode se svojo nad vse ovire vzvišeno glasbo. „Deutsche Volkszeitung“, ki javlja definitivni odstop dra. Beuer-ja od kandidature za okraje Toplice-Duhovo-Bilin v prilog poslanca — Wolfa, pravi: „čim ostreje bije nemška struna, tem bolje za Nemce!“ Hm, — kaj pa, ako bi se slednjič nad nemškimi obstrukcionisti samimi uresničil nemški pregovor, ki pravi: „allzuscharf macht — schartig“?

Nemci so sedaj seveda prerazburjeni, da bi bili dostopni pomislekom treznosti. Med veseljem, pokanjem topov in hreščanjem bojnih trobent korakajo dalje čez drn in strn, teptaje v prah vse, kar jim je prišlo nasproti. Oni ne prizanašajo ni Čehom, ni vladi in tudi ne svojim — prijateljem, ako so se le-ti toliko spozabili, da so v tej divji gonji spregovorili, ne rečemo pravične, ali vsaj treznejše besedo. Taka se je dogodila nemškemu poslancu Pferscheu. Tudi njega je požrlo besneče jezero nemško nacionalno, po katerem se vozi gori in doli kakor neizprosni kapitan avstrijski Vice-Bismarck, Jurij Schönerer.

Pfersche je Nemec od nog do glave in se je celo odlikoval, ko je nemška obstrukcija slavila svoje orgije v avstrijskem parlamentu. Ali vedi si ga Bog, kako je prišlo, da je jel slutiti, da to nemško besnenje ne more dovesti do dobrega zaključka. Vznemirjena po tej slutnji sta Pfersche in še neki drugi praški nemški profesor napisala te dni v listu „Neue Freie Presse“ nekaj zakonski načrt, kakoršnega naj bi predložila vlada za uravnavo jezikovnega vprašanja. Ne mislite nikar, da bi nasvet Pferschejev značil pravično rešenje jezikovnega vprašanja! Vse drugo. Tudi po Pferscherjevem načrtu bi ohranil jezik nemški svoje privilegije in se je ta načrt opiral na glavno željo Nemcev po strogem ločenju češkega in nemškega ozemlja, tako, da bi bil češki jezik izobčen ne le iz vseh povsem nemških, ampak tudi iz le po večini nemških okrajev, dočim bi nemški jezik imel vsa prava po vseh onih čeških okrajih, kjer le biva kaka nemška duša. Iz kratka: načrt Pfersche-a in tovariša v „Neue Freie Presse“ je bil tak, da so ga kratko odbili vsi češki listi brez razlike na stranke. V svoji vrhni tendenciji je ta načrt stremil po onem, v kar ne privoli nikdar češki narod: po razkrojitvi kraljestva češkega. In vendar je zadela preka sodba germanskih srditežev tudi tega moža z odločno nemškonarodnimi nazori. Ne zato, ker je morda predlagal kaj škodljivega za Nemce, ampak že zato, ker je sploh spregovoril besedo o — spravi, zadelo ga je prokletstvo nemško-nacionalnega paše Schönerer-ja. A Schönerer, ta neizprosni zanikovalec avstrijske misli, ta propovednik pangermanske ideje, je sedaj absoluten gospodar v taboru naših Nemcev. Sleherni shod je le eksekutivna oblast za izvrševanje Schönererjeve volje. Tako je bilo včeraj na shodu v Toplicah, kjer so profesorja Pfersche a proglasili — izdajico, vsled česar je ta gospod moralno prisiljen odložiti svoj mandat. Čim ostreje, tem bolje, tako velevala Schönerer in tako ubogajo poslušno razburjeni Nemci! Za Pferschejem pridejo izvestno na vrsto še drugi iz nemško-liberalnega tabora. Pravična kazen — hinavstvu. Nemški liberalci so menili porušiti Badenija in narod češki s tem, da so razpalili strasti v Nemcih in da so proglasili Schönerer-ja svojim vrhnim poveljnikom. Kolika prevara! Oni niso strmoglavili Badenija, pač pa je Schönerer degradiral njih do slepih sužnjev njegove volje. Nemški liberalci so razburili jezero, a jezero požira sedaj njih same. Za nemško-libe-

ralno gospódo ni rešitve. Rešiti bi jih mogla le sprava s Čehi — in njih ubupni vsikliki pričajo, kako hrepene po taki rešitvi iz zagate; ali čim se kdo izmed njih le oglasi za spravo, že stoji tu mogočni Schönerer se svojim prokletstvom, da mu pritise na čelo znak izdajstva. Gospóda so se igrali z ognjem, hoteli so zapaliti sosedovo hišo; ali prišlo je drugače: zapalili so svojo lastno! Kdor se ne klanja devizi: Čim ostreje, tem bolje, ta je zgubljen pred sodnim stolom nemškega šovinizma. Ali naj jim izrečemo svoje sožalje? Ne, tega ne zaslužijo!

Pogajanja med Nemci in Čehi se baje prično zopet po inicijativi grofa Badenija. Na posvetovanja da bodo pozvani poslanci, člani gospodске zbornice in zastopniki trgovine. Pogajanja da bode vodil deželni maršal češki, knez Lobkovic. Pogajanja se raztegnijo tudi na Moravsko. — Čehi pridejo gotovo z najboljšo voljo na posvetovanja, toda jedna zahteva jim bode nepremična: pogajanja morajo imeti za podlago popolno in brezpogojno enakopravnost obeh jezikov. Od te zahteve ne morejo odstopiti Čehi; na drugi strani pa je le malo nade, da bi se Nemci ob sedanjih razburjenosti hoteli postaviti na to podlago. A če tudi pride do sprave med Nemci in Čehi, s tem vendar bode storjen še le začetek miru v Avstriji. Delo, zapričeto na severu države, mora se zaključiti na jugu. Potem bode še le možno govoriti o zmagi načela pravice in enakopravnosti.

Kriza na Ogerskem. Socijalistično gibanje agrarno imelo je vendar svojih posledic na borzi. Ogerski vrednostni papirji so padli, zlasti pa papirji železniških in parobrodskih društev. Na borzi vlada bojazen, da bo letošnja žetev sploh slabo dajala, posebno židovski kapitalisti so vznemirjeni, ker je vse v njih rokah. To bi bila pač enkrat — božja kazen za ljudi, ki se nobene kazni ne bojé. (Zadnja poročila izražajo nado, da se kriza reši ugodno, ker ljudje zopet prihajajo na delo.)

Kriza v Nemčiji. „Reichsanzeiger“ je objavil včeraj oficijelno, da je dosedanji finančni minister Miquel imenovan podpredsednikom državnega ministerstva in s tem najbrže faktičnim voditeljem nemške vnane politike. Splošna sodba je ta, da se Nemčija povrača zopet k Bismarckovemu kurzu. Ako je Bismarckove rasejo zopet. Včeraj ga je obiskal v Friedrichsrube veliki vojvoda Saksen-Weimarski in je ostal pri njem dve uri. Moža sta se poslovala najpristroneje in veliki vojvoda je zahvalil Bismarcka na skazanem prijateljstvu.

Narodno vprašanje — v Flandriji. Dunajski časnik „Die Zeit“, ta izborni list za socialno politično enakopravnost narodov, ima zanimiv članek iz peresa Harald Graevell-avan Jostenovde v Bruselju, v katerem se peča z vprašanjem narodnosti v Flandriji. Po sliki, ki jo razvija Harald Graevell v svojem članku, se jezikovne razmere v Flandriji za las zlagajo z razmerami — v Avstriji. Kar je v Flandriji „vlamski“ in „valonski“, to je v Avstriji „slovansko“ in „nemško“, oziroma „italijansko“ in „madjarsko“. Boj za narodni obstanek Vlamcev nasproti preširnim Valonom in njihovi „superijorni“ domišljavosti je istotako hud, kakor boj avstrijskih Slovanov nasproti njihovim „superijornim“ nasprotnikom. Pisatelj pravi, da je jedini vzrok boju v Flandriji iskati v valonskem predsodku, v katerem so že vzgojeni vsi merodajni činitelji in ki se ne morejo ločiti od tega predsodka.

Vlamci pak so se krepko postavili na noge in tako ne preostaje Valonom nič drugčega, nego učiti se v šolah in uradih „barbarskega“ vlamškega jezika — baš kakor pri nas neslovanski gospódi. — Torej vendar ne stojimo v narodnostnih bojih tako — osamljeni na svetu!

Francoska in Siam. Razmere med tema državama so baje zelo napete. „New-York Herald“ javlja iz Bangkoka, da so Siamci prodrli v francosko pokrajino ter oropali in zažgali več vasij. Pa ne, da bi imel tudi v tej stvari svoje kremplje — pruski orel?

Različne vesti.

Občni zbor političnega društva „Edinost“ se bode vršil letos dne 11. julija 1897 ob 10. uri predpoludne v telovadnici „Sokolovi“. Nadejamo se, da na letošnji zbor pridejo vsi naši državni in deželni poslanci iz Trsta in Istre ter drugi odlični rodoljubi, da se ta zbor povzdigne do impozantne manifestacije. To treba ozirom na dogedke v toli burnem preloženem letu!

Serenada škofu Flappu. Za njega god je priredila poreška glasba škofu Flappu serenado, na kateri so sedelovali tudi boljši krogi v Poreču. Na tem ne bi bilo nič čudnega, ako bi se ne spominjali, da so isti Porečani blagopokojnemu škofu Dobrili obešali na vrata crknene mačke in pse. In sedaj serenada. Že vedo — zakaj!!

Občinske volitve v Oprtiju. Nedavno smo govorili v tem listu obširneje o grdih spletkah, katerih se je posluževala italijanska stranka, da bi obdržala v rokah krmilo občine oprteljske. Povedali smo natančno, kako je prevarila občanarje gledé roka za reklamacije in je dosegla s tem, da so bile prepozno uložene naše reklamacije. Ali, hvala Bogu, vse to jim ni pomagalo. Kakor javljajo namreč iz Oprtija, bode imela narodna stranka hrvatska večino v novem občinskem zastopu. Izvoljenih je 17 hrvatskih in le 13 nasprotnih zastopnikov. Slava zavednim volilcem!

Značilna nota. Med obilnimi „znamenitostmi“ povodom zadnjih državnozbornih volitev je bil tudi znani dr. I. Krstić, ki je na uslugo italijanski stranki ustvaril v okraju voloskem stranci hrvatskih secesionistov. Od tedaj je Krstić zaupna oseba Italijanov istrskih in — drugih oseb. Ne radi dr. a Krstića in tudi ne toliko radi italijanske stranke, ampak jedino le radi onih — drugih posnemamo tu po „Naši Slogi“ nastopno značilno noto, katere je leta 1895 izdalo c. kr. ok. glavarstvo o istem dr. u Krstiću. Nota slove v nemškem izvirniku:

„N. 37. Löbliches k. k. Bezirksgericht
in

Volosca.

In Erledigung der geschätzten Note vom 9. December 1894. Z. 399 wird diensthöflichst mitgeteilt, dass Dr. Ivan Krstić ein sehr abtrauender Character ist und sich nicht des besten Rufes erfreut.

So wurde derselbe schon in Fiume mehrmals polizeilich gestraft und aus Gründen der öffentlichen Ordnung aus Fiume sammt Gebiet ausgewiesen.

Derselbe wurde wegen Ehrenbeleidigung zweimal in ester Instanz verurtheilt und geht aus den hieramts gepflogenen Erhebungen hervor, dass derselbe fähig ist aus Gewinnsucht strafbare Handlungen zu begehen — und wird derselbe hieramts auch für fähig gehalten, Amtspersonen in der Ausübung ihres Amtes zu beleidigen.

Ebenso herrscht die Meinung, dass Krstić in sittlicher Beziehung nicht mackellos dasteht, und es ist Thatsache, dass er fern von seiner rechtmässigen Gattin lebt und sich um seine Familie nicht kümmert.

VOLOSCA, am 14. Februar 1895.

Der. k. k. Bezirks-Hauptmann:
Fabiani m. p.

V slovenskem prevodu bi se glasila ta nota: „Reševaje cenjeni dopis od 9. decembra 1894 št. 399 se prijavlja službenouljudno, da je dr. Ivan Krstić jako togotljivega značaja in da ni na najboljem glasu.“

Tako je bilisti na Reki že večkrat kaznovan policijski ter iz vzrokov javnega reda izgnan z Reke in nje obsežja.

Isti je bil dvakrat kaznovan v prvi instanci radi žaljenja na časti ter izhaja iz tauradnih poizvedovanj, da je sposoben, storiti kaznivih činov valed poželjenja po dobičku — in se ga tauradno smatra tudi sposobnim žaliti uradne osebe, kadar vrše svojo službo.

Istotako vlada menenje, da Krstić ni brez madeža tudi v nrvstvenem pogledu, in je resnica, da živi ločen od svoje zakonite soproge ter da se ne briga za svojo družino.

Volosko, dne 14. februvarja 1895.

C. kr. okrajni glavar:
Fabiani l. r.

Občni zbor „Tržaškega Sokola“ se bode višil dne 17. julija ob 9. uri zvečer. Dnevni red 1. Nagovor predsednika, 2. poročilo tajnika, 3. poročilo blagajnika, 4. eventualni predlogi, 5. volitve novega odbora. Opozarjamo člene, da se eventualni predlogi jemljejo v pretresanje, ako jih podpira najmanj 10 členov in ako jih je predlagatelj vsaj 8 dni pred zborom pisмено prijavil odboru. Glavnega zbora morejo se udeležiti samo

členi, ki so popolnoma zadostili § 5. Sklepi so veljavni, ako se občnega zbora udeleži najmanj 30 členov, za premeno pravil pa najmanj jedna tretjina členov. Ako se to v prvi ni zgodilo, skliče se nov občni zbor, ki sklepa z absolutno večino. Ukrepi občnega zbora se objavljajo pisмено. V vseh navedenih slučajih odločuje brezpogojno večina.

Ker se nam bode skoro seliti iz dosedanje telovadnice in ne bi bilo lahko sklicati družega zbora, apelujemo do bratov členov, da po primerni udeležbi zagotove sklepčnost zborovanja.

Vabilo. Tržaška možka podružnica družbe sv. Cirila in Metoda, ki priredi dne 4. julija veselico v proslavo spomina naših sv. bratov Cirila in Metoda (glej vsposed na drugem mestu), vabi s tem sl. pevska društva iz mesta in okolice na udeležbo, s prošnjo, da nastopijo tudi ona med svobodno zabavo.

Postaja v Devinu. Dne 1. julija se je slovesno otvorila železnična postaja v Devinu. Ustavljali se bodo vsi vlaki razun brzovlakov. Ob nedeljah se bode ustavljaj tudi zabavni vlak.

„Zveza slovenskih kolesarjev“ je imela svoj občni zbor dne 29. junija t. l. v „Narodnem domu“ v Ljubljani. Na zbor so prihiteli kolesarji od juga in od severja, od sinje Adrije in od hladnega zelenega Štajerja. Tržaški klub, ki je bil že deloma navzoč na blagoslovljenju zastave pevskega društva „Ljubljana“, napravil je v spremstvu kakih 20 členov kluba biciklistov „Ljubljana“ izlet na gorenjsko stran, kjer so se vsi jako dobro zabavali. Vseh udeležencev slavnosti je bilo okoli 100, mej njimi 3 dame.

Vročina v Trstu. Pod tem zaglavjem pač ne nameravamo pisati političnega članka, dasi bi nam lahko našlo kaj sličnega iz peresa. Kajti vročina je, huda vročina nastala v Trstu, taka vročina, da se je ne pomni še kmalu take ob — tem času. Človek skoro ne more dihati več, ker mu ne dostaje dobrega zraka, ali bolje rečeno, ker sploh več zraka ni Trst je podoben peči, plavžu, v katerem je zgorela poslednja življenska moč. Ker pa že ni v Trstu dobrega zraka, za katerega ni možno skrbeti noheni upravi, pa da bi vsaj bilo — dobre vode, za katero je pak mogoče skrbeti. Neodpustljivo in skrajno nečloveško je, da se ne poskrbi za to, da bi se odpravil ta strašni nedostatek! Konsorcij, ki ima v rokah tržaško vodo, si pač polni žepe z lepimi dohodki, ali občinskemu zastopu bi bila dolžnost, da bi preskrbel prebivalstvu za dober denar tudi dobre vode. Za take stvari naj bi se brigali ti ljubi Italijani, za take, a ne za politično hujskanje! Potem bi bili časti vredni, kar sedaj niso! Človeku se hoče dozdevati, da ti ljudje niso za nobeno resno delo, ki bi bilo človeštvu v prid, marveč za samo politično komedijaštvo. Nam Slovincem zares ne privoščijo tudi dobre vode, saj nam niti zraka ne privoščijo, a ako so rodoljubnejši za svoje ljudi, na isti mizeriji trpeče Italijane, poskrbe naj vsajzanje v tem obziru. Stroški bi bili seveda ogromni, a ogromni so tudi dohodki. Človekoljubje pa se ne sme ozirati na nobene žrtve, ker je to že dolžnost.

Vročina povsodi. Nenavadno leto kaže biti letošnje v tem pogledu. Tudi v Ljubljani je silna vročina. Včeraj je bilo 22° R. v mestu. „Nared“ toži, da zakaj se ne ozirajo šolske oblasti na ukaz naučnega ministra Gautscha, da je šole zapreti, kadar je vročina dosegla višek 18° R. Otroci v ljubljanskih šolah da padajo v nezavest valed hude vročine, nekaterim da teče celo kri iz nosa — in vendar se jih sili še dalje v šolo. To je že zares priča o brezsrčnosti izvestne gospode, ki se ne menijo za družega človeka, samo da je — zanje prav. —

Nova nemška knjiga o Slovanih. Kadar izdajajo Nemci knjige o Slovanih, smo vsikdar uverjeni, da ne bomo čitali v knjigi kaj dobrega za nas Slované. Tako tudi v knjigi „Ansiedlungen krisgegefanger Slaven oder Selaven in Altbayern und ihre letzten Spuren“, ki jo je napisal in izdal vseučilišni profesor Ivan Nepomuk Sepp, bavarski zgodovinar, potopisec politik itd. itd.

V tej knjigi je nagromadenih poniževanj Slovanov na slavo — Germanov. Posebno se rad igra oblikami „Slave“ in „Selave“, ker pri tem Germanu pomenja Slovan toliko ko suženj. To že tolikrat po Nemcih oglojeno kost je velenčeni pro-

fesor porabil za svoj „Schauderroman“ o naselbin slovanskih vojnih ujetnikov na Bavarskem hoté dokazati, da je slovan naseljenje na Bavarskem iz samih vojnih ujetnikov, ki so bili takorekoč sužnji. O nemških ujetnikih, ki so bili sužnji drugih narodov, pa noče vedeti ničesar. Ti Nemci bi zares radi očistili svojo težko vest greha krivic zoper Slované z dokazovanji, da Slované itak niso bili samostojni nikjer, marveč vedno le — ujetniki in sužnji, za kakoršne nas seveda najraje smatrajo še sedaj.

Iz Nove Vasi pri Rakeku nam piše popotnik: Te dni sem kupil na tukajšnji pošti dve zalepki. Morete pa misliti, kako sem se začudil, ko sem videl, da imati le nemški napis. Da se prepričam še enkrat, da-li se v Novi Vasi res ne more dobiti nemško-slovenskih tiskovin, šel sem zopet na pošto po jedno zalepko. Toda poštna ekspeditorica mi je zopet izročila le nemško. Sedaj sem jo pa vprašal, da-li nima nemško-slovenskih. Odgovorila mi je: Samo takih imamo. Jaz pa sem vskliknil: Škandal? Zajedno sem jej zažugal, da stvar prijavim v „Edinosti“ ter sem odšel v krčmo, nahajajočo se v isti hiši. Ali glej zopet čudo! Nisem še sedel dolgo, kar mi je prinesla natakarica zalepko z nemško-slovenskim tiskom in me je naprosila, da bi vrnil poprej kupljeno zalepko. Ni mi šlo v glavo, od kje so kar hkratu našli na pošti zalepko, kakoršne sem si želel jaz. Take stvari se dogajajo na poštah po Krajskem!

Podpornemu društvu za slovenske visokošolce na Dunaju pristopil je velečastiti gospod Jakob Gruđen, župnik v p. v Ljubljani, kot ustanovnik sé svoto petdeset gld. Dalje je društvo prejelo iz Ljutomera 24 gld., katere je mej tamošnjimi rodoljubi nabral g. dr. Anton Mihalič, zdravnik v Ljutomeru. Iz Laškega trga pa je letos že v drugič poslal darilo 18 gld 50 nč. gosp. dr. Josip Kolšek, odvetnik. Vrhim darovalcem osobito tudi rodoljubnima nabiralcema, iskrena zahvala! Daljne darove sprejema vel. g. Fr. Jančar, monsignor papeški, č. komornik, župnik nemškega viteškega reda na Dunaju I. Singer str. 7.

Lepi so! V češki Pragi se pritožujejo ondotni Nemci, da so pri električni železnici na kraljevih Vinogradih vsi napisi narejeni v češkem jeziku ter pravijo: „Več tisoč Nemcev je v kralj. Vinogradih, kateri niso prisiljeni znati češki in tudi ne znajo. Najnavadniši ozir na javno varnost zahteva, da se napisi in svarila narede v obeh deželnih jezikih.“ Zahteva! to je pa že izbornol! Kako občutljivi so, ako Slované njim nasproti le količkaj nastopi samostojno, kjer mu je v to pravica; oni se pa prav nič ne brigajo za slovensko občutljivost, kjer govore oni. Ozrejo naj se po vsej Sloveniji okrog, takoj dobijo primeren odgovor na njihovo vprašanje. Glejte, glejte, saj se zares čutijo več vredne in si domišljajo, da so urezani iz boljšega lesa!

Madjarski veliki župan v zadregi. Iz Schásburga javlja „Hazánk“, da je bil v zadnji županski skupščini županije Kis-Küküllő vsprejet predlog velikega župana Ladislava Sándorja, da županija po deputaciji prisustvuje odkritju spomenika pesniku Petöfiju. A ta večina je tudi sklenila, naslanjajoča se na zakon o narodnostih, da se vsi zapisniki županijskih skupščin vodijo v — nemškem jeziku; nadalje je strogo naložila upravnim činovnikom, da vodijo vse razprave, reševanja in zaključke v izključno nemškem jeziku. To pa je velikega župana Ladislava Sándorja, ki je — pristen Madjar, spravilo v nemalo zadrego.

Zanimiv načrt. V Budimpešti se pečajo z mislijo, da bi napravili okrog in krog mesta kanal, ki bi bil primeren za plovbo. Voda bi tekla v kanal iz Donave in se zopet iztakalo v isto. Po tem načrtu bi Budimpešta komercijelno stopila na tako ugodno stališče kakor nobeno drugo mesto.

Petrolej proti difteriji. Dr. Secomandi v Bergamu v Italiji poskušal je kakor sredstvo proti difteriji — petrolej in zdaj poroča (v Milanskem „Corriere“ o velikih vspehih, katere je baje dosegel z omenjenim sredstvom. Pri otrocih pod šestim letom je vspeh — tako pravi italijanski zdravnik — zagotovljen. Rabi se petrolej mazanjem s čopičem, grgranjem in inhalacijo (sopljenem razgretega petrolejevega para), tako, da hitro izginejo bolne snovi. — Seveda treba počakati na potrditev vspehov tega zdravljenja. Škoda, da Dr. Secomandi ni našel kakega sredstva za „otroške bolezni“ v zavetišču v Neapelju.

Nadzornikom in nadzornicam „Delalskega podpornega društva“ javljam da prib. nedelje 4. t. m. ne bode navadne mesečne seje iz vzroka ker bode koncert družbe sv. Cirila in Metoda in bi bila se sejo ovirana udeležitev k istemu.

Zlobec Anton, načelnik nadzornikov.

Čudesa Pariške svetovne razstave. O svetovni razstavi, ki bode v Parizu prvo leto bodočega stoletja, govori se že sedaj, da bode v originalnosti prekašala vse dosedanje svetovne razstave. Obiskovalec razstave hodil bode od jednega iznenađenja v drugo. Iz čudes, katere bodeš gledal v delavnicah in arzenalih vojne in brodarke izložbe, prideš onstran reke Zéne k mostu Pont d' Jena. Pri tem mostu razširili so reko v pravcatomorje v minijaturi, kjer bodo plovila vsakovrstna brodovja tega sveta. V pokritih paviljonih izložene bodo minijature ladje vseh vrst, ki plovijo po rekah in morjih in sicer najlažji čoln poleg najtežje vojne in trgovske ladje — vse v raznih narodnih bojah in zastavah, — po noči čarobno razsvitljene v fantastični razsvitljavi. Na vseh ladjah v tem „morju“ bode zastopano moštvo iz raznih narodov tako, da si bode človek predstavljal pristno podobo brodovja raznih krajev tega sveta.

Onstran „morja“ pride gledalec h kratki v najprijetnejše šume in vrtove, med katerimi se nahajajo prijetni tomuni in biserni potočki; zajedno se bo videlo ondi ribštvo in lov v gozdu vsem svojem razvitku, z vsemi modernimi sredstvi tega sporta.

Park v Trocaderu bo ves izpremenjen, ondi bodo naseljene kolonije sé svojim čudi. Ondi bode videti prebivalcev družih delov sveta v svojem socialnem razvitku, njih bivališča, bazari, šotori; — življenje zamorcev, prekmurcev, Azijatov in Amerikancev, prenešeno bode na bregove reke Zéne. Pravo središče razstave bode okoli Eiffovega stolpa, ki loči oba dela celokupne razstave. Tu bodele stale dve palači postavljeni božanstvom vode in ognja. Palača iz same vode, kakoršne še ni gledalo človeško oko, stala bode v čarobi bengalične luči. Nad to vođeno palačo bode palača ognja, ki bode siavila zmago elektricitete. Nemožno pa je popisati vse, kar se že sedaj javi čudovitega in orjaškega o svetovni razstavi v Parizu leta 1900.

Brzjav brez žic. Neki Marconi iz Bolonje je izumil brzjav brez žic. Včera so se vršili v Rimu eksperimenti s to novo iznajdbo. Poskusi so imeli baje najsijajnejši uspeh.

S čem se tolaži turška vest. Znano je, da se je turški sultan glede vprašanja Tesalije (da-li je ostaviti isto ali ne), obrnil za svet na Šejk-Uel Islam, t. j. na vrhovno duhovsko oblast turško. Medri najvišji duhovnik je odgovoril sultanu, da nikakor ni izpustiti iz rok, kar se je priborilo prelivanjem plemenite turške krvi. Iz Carigrada pa zdaj poročajo, da se je med Softi, turškimi dijaki teologije, vnelo neko nezadovolje glede ostavljenja Tesalije po Turkih, na kar je sultan dal razdeliti med Softe — denarja. To da je dijake tako potolažilo, da so postali krotki in mirni.

Morski potres. Na Grškem je bil 25. m. m. silen potres pod morjem. V zalivih zasidrane ladje je metalo liki orehovim lupinam sem in tja, da so z veliko silo butale druga ob druga in so bile mnoge močno poškodovane. Manjše ladje dvigalo pa je kar kviško iz morske gladine. Posebno hud potres je bil v pristanišču Phalerae, kjer so bile vrcane ruske in angleške vojne ladje. Potres je bil spremljan hudem nadzemskim viharjem.

Stara ljubav. V Lapertu, Severna Amerika, poročil se je 86letni starček z 80letno ženico. Ljubila sta se že od mladih let, a kruta usoda ju je razločila. Zdaj pa sta se vendar dobila.

„Longliff“ se imenuje nova iznajdba za čiščenje zraka v sobah, kjer bivajo ljudje. Iznajdba je vsega priporočila vredna že radi tega, ker se je pokazalo v resnici, da se žnjo boljše pokvarjeni zrak človeških bivališč. In koliko ni pokvarjenega, da, gnjilega zraka po človeških bivališčih v mestu in — po kmetih! Tako pokvarjeni zrak gotovo ne služi zdravju in podaljšanju človeškega življenja. Kazalo bi uvajati sistematično ta aparat povsodi, kjer bivajo ljudje in najboljše tam, kjer si ljudje ne morejo kupiti te naprave, dasi ne stane več nego 3 gl. O tem naj premišljajo mero-dajni činitelji.

Gospa Avrélja.

Novelata. Spisal Ivan Fajdiga.
(Dalje)

Gospa Gvarirupulova, ki je gledala vse to prerivanje njene okolice, čutila se je h kratu kakor prenešana v zlato prošlost nazaj, v svoj bogati čarobni dom v Kalkuti, kjer je bila spoštovana, oboževana od najodličnejše družbe bogatega mesta. In kakor sanje se jej je zdelo, zlobne mrzlične sanje, da je prebila dolgo dobo 3 let v bedi, zaničevanju in neznosnem duševnem trpljenju.

In ko je mislila na to dobo nazaj, zmračila se jej je za hip duša, ojstra poteza britkega izpoznanja pojavila se jej je okoli nsten — spomnila se je človeških src, katera so jej zapirala vrata z sedmerimi zapahi, ko je prosila milodarov. Spomnila pa se je tudi h kratki, da le čudni mamoni vlada svet in da je vse le igra — slučaj; ljudje da so same sence, ki se pretvarjajo vsaki hip v nepodobne si prikazni, sence, ki žive pod tajnostnim vplivom nečega vesoljnega duha, ki vidi in vodi vse. In ob tej misli se je nehote domislila čudnega človeka, ki jo je v jedni noči naredil iz milijonarke v prosjatico, iz cvetoče mlade žene v trhlo podobo proletarijata — v jednem dnevu zopet nepoznato cvetko bohotnega blagostanja — in zajedno v duhovito filozofinjo življenja.

Ko je odbila določena ura, zašumele so kočije na tlaku ulice in se ustavljale pred hišo, bila jih je nedogledna vrsta.

Gospa Gvarirupulova je stala v vsem svojem blesku v sprejemni dvorani in z neko neumljivo prijaznostjo sprejemala došle goste.

Seveda je bilo treba prvo razvozljati čudovito zagonetko gledé njene osebe. Predstavila se je bila kakor gospa Gvarirupulova in dosledno zbrisala iz spomina ljudem sumnjo, kakor da bi bila ona tista prosjatico, tako, da je konečno minila gostov ona neprijetna zadrega, ki se jih je bila lotila nehote. Saj je tudi gospodar sam ni čisto nič poznal in vrhu tega je bila soareja v „dobrodelni namen“.

S kratka: soareja se je pričela.

Godba je jela svirati in gostje so se počutili, kakor bi se o vsaki jednaki priliki, brez ozira na osnovatelje. Plesalo se je, pogovarjale, smejale in — ljubilo, kakor navadno. Vse je šlo v divni zabavi naprej, le tu in tam se je hotelo dozdevati posamičnim udeležencem, kakor da vlada med navzočnimi neki nenavaden duh, neka splošna zavest, o kateri si niso zamogli tolmačiti pravega. Včasih se je zdelo, da plava nad njimi neko porazljivo očitjanje, neki pogled, ki daje zbranim čutiti vse zaničevanje radi nizkosti, s katero so obsipali nesrečno udovo za dobo njene gmetne obnemoglosti.

Ko pa je dospela zabava do nekega viška, stal je hipoma med navzočimi nepoznan gost, kakor da je prilezel iz tal. Bil je visok, vitke postave in temna brada mu je obkroževala mračno, zagorelo lice; a dvoje globokih očí izražalo je h kratki temno svetožalje in goreči črt do vsega, kar je človeško.

Kakor bi trenil, utihnil je šum in bojazno šepetanje je šlo po dvorani?

„Kdo je ta gost? Kdo je ta gost?“

A ta se je ponižno naklonil gospej Gvarirupulovi in jo nagovoril tako-le:

„Čudno se mi zdi, milostiva, da ste me tako prezrli, ko sem Vam vendar Vaš najbolji znanec, Vaš najbližji prijatelj! Da, jaz sem oni, ki je vse Vaše življenje naredil k temu, kar je — a povejte vendar tej tukaj zbrani gospodi, da je človek v primeri s takolimenovanimi nadnaturnimi močmi, katerim je nehote podvržen, vendar-le bora, nezmožna stvar.“

Ako bi bili ti tukaj zbrani h kratki uverjeni, da stoji na Vaši strani nekdo, pred katerim bi se razpršilo v nič vse to njihovo megleno bitje, ako bi znali za njegov izvor, morda bi bili drugače sprejeli nekoč ono — prosjatico od cerkve sv. Antona in kdo ve, da-li bi bili sledili vabilu gospej Gvarirupulove, priti na to soarejo! Oj, pokazite jim vendar, da Vi to niste, da Vi niste milijonarka, marveč ona prosjatico izpred cerkve sv. Antona, pokazite jim!“

(Pride še.)

Najnovejše vesti.

Dunaj 2. Nj. Veličanstvo cesar Fran Josip podelil je egiptovskemu kralju veliki križ Leopoldovega reda.

London 2. „Standard“ poroča iz Carigrada, da hoče Edhen paša odložiti vrhovno poveljstvo čez turško vojsko, ker ne jamči za disciplino med vojaki, ako se potrdijo dosedaj vpeljana pogajanja. Ta svoj ukrep je Edhen paša baje že naznanil vojnemu ministerstvu.

London 2. „Times“ javljajo brzjavno iz Aten, da je obmejenje nevtralne črte mej grškimi in turškimi četami završilo včeraj.

Zobobol olajšujejo

zobne kapljice lekara Piccolija v Ljubljani
(Dunajska cesta)
katere so bile odlikovane z Najvišjim priznanjem Nj. c. in k. Vis. preljane gospe prestolonaslednice-udove nadvojvodinje
Stefanije
Stoklenica velja 20 kr.

Trgovinske brzjavke in vesti.

Budimpešta. Pšenica sajosen 8.32 3.34 Pšenica za juni 1897 — do — Oves za jesen — — — — —
Rž za jesen 6.72 6.74 Koruza za juli 1897. 4.24 4.36
Pšenica nova od 78 kil. f. 9. — 9.05 od 79 kilo. 9.05 9.15 od 80 kil. f. 9.20 — 9.25, od 81. kil. f. 9.25 9.35, od 82 kil. for. — — — — —
proso 5.65 — 6.15.

Pšenica: Sredne ponudbe, omejeno povpraševanje. — Prodaja 35000 mt. stot. 5 nč. dražje. Rž 5-10 nč. dražje. Vreme: velika vročina.

Praga. Neračunirani sladkor for. 11.45 do —. Nov po f. 11.65.

Havro. Kava Santos good average za juni 44.50 za oktober 45.25 mirno.

Ramburg. Santos good average za juli 36.25 za september 36.25, za december 37.25 za marec 38.25. mirno.

Dunajski	1. julija	2. julija
Državni dolg v papirju	101.95	102.05
„ „ v srebru	102.10	102.15
Avstrijska renta v zlatu	123.15	123.20
„ „ v kronah	100.95	101. —
Kreditne akcije	370.50	368.15
London 10 let.	119.50	119.45
Napoleoni	9.53 1/2	9.51 1/2
30 mark	11.74	11.72
100 italij. li.	45.45	45.60

Krojaško strokovno učilišče v Ljubljani

naznanja, da pričnejo zopet redni tečaji in sicer za možke dne 16. julija, za ženske pa dne 1. avgusta v novi hiši, gospodske ulice št. 7.

Natančnejša pojasnila pošlje na zahtevanje

Vodja učilišča:
M. Kunc.

GOSTILNA

„Pri dobrem kozarcu“

ulica Valdirivo št. 14.

toči jako izvrstna vina črna, kakor tudi pravi kraški teran po zmernih cenah:

Dalmatinsko po	36
Istrsko	40
Furlansko	40
Teran	56

Drži izborna pivo iz Vrhniške pivarne po 28 in 32.

Kuhinja je vedno preskrbljena z miznimi in gorkimi jedili. — Za mnogobrojno obiskovanje se priporoča prav toplo rojakom svojim zahvaljuje se jim v naprej z velespoštovanjem Jakob Ortner, gostilničar.

NAZNANILO.

Spodaj podpisani raznašalec lista „Edinost“ ki je zajedno URAR priporoča se toplo p. n. občinstvu za popravljanje vsakovrstnih ur. Udani Friderik Colja, vratar hiše št. 8 via Solitario

Rojančani pozor!

Te dui je prevzel naš rojak Ivan Bufon

pekarno in prodajalnico jestvin

Arcon, nahajajočo se v Rojanu št. 1

(pri cerkvi).

On je uredil pekarno popolnoma, da odgovarja na vse strani. Priporoča se, da se ga pogostoma podpira po geslu „Svoji k svojim“. Ima na prodaj vsakovrstne muke in sladčice po primernih cenah in sprejema domači kruh v peko. Postrežba je točna in poštena.

Nadejaje se obilnega obiska se v naprej prav toplo zahvaljuje

Ivan Bufon.